

DEN SMALLE BOG

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 7. årgang. ISSN: 2446-0079

Læs Den smalle bog fast

Den smalle bogs skribenter

Kontakt og kolofon

Arkiv

Nye klassiske udgivelser anmeldt af Jakob Brønnum

De store symfonikere i samlede udgaver

Der er udkommet en usædvanlig store mængde udgivelser med samlede symfonier eller samlede orkesterværker af komponisterne. Særligt et par ba...

Find rundt i Den smalle bog

Den smalle bog er et tidsskrift for boganmeldelser og andre kulturanmeldelser, samt (i løbet af begyndelsen af 2022) fotokunst og grafik. Tidsskriftet bringer desuden skønlitterære og essayistiske originaltekster. Midt på siden står det seneste indlæg. Øverst i højrespalten og øverst i venstrespalten står de foregående indlæg. Længere nede i højrespalten kan man læse tidsskriftet kronologisk og man kan klikke sig ind på tidsskriftets forskellige stofgrupper.

Den store litteratur i Den smalle bog

- Dostojevskij 200 år - et tema i Den smalle bog
- Steinbeck: Egil Hvid-Olsen introducerer ni af romanerne

Fjenden er ikke en nation, men en brist i

fredag den 2. september 2022

Digt til en usynlig ven

Da digteren Søren R. Fauth slap raseriet løs i Moloch, vækkede det mørket i arkæologen Søren R. Fauth.

Søren R. Fauth
En rejse til mørkets begyndelse
241 sider, 299,95 kr.
Turbine Forlaget

Af Jens Carl Sanderhoff

»Jeg smadrer dig fanme,

din psykopat«

»du er ikke normal i hovedet«

det er min 15-årige søn der står i entréen og skriger

han råber det ind i mit ansigt

han er rød i hovedet af raseri

han hader mig

Sådan sparker Søren Fauth døren op til sin nye digtsamling, En rejse til mørkets begyndelse, og overgangen fra den fabelagtigt nedrige Moloch er elegant og voldsom, ja, det er, som om vi smides ind i noget, der umiddelbart ligner et peepshow til resterne af en dysfunktionel familie, fordi tonen, setuppet, strømmen af gentagelser og besværgelser til forveksling ligner grebet fra de to forløbere Digt om døden og Moloch, men denne gang er der en usynlig forbindelse til verden, som jeg (må jeg sige helt ærligt) blev overvældet af, da jeg fik øje på den.

Digterens drenge er i åbenlys konflikt med deres far, som forsøger at skabe en normalitet, en funktionel virkelighed, en ramme efter tabet af familiens sted, som Moloch førte os gennem, men det er mere end fast arbejde for det skrivende jeg, da nissen er flyttet med. Angsten og vreden er blevet belyst, undersøgt, javel, men den ligger i kim i alt, og allerede indledningsscenes voldsomme sammenstød får læseren her til at gætte, at det er et billede på, at stafetten er blevet givet videre – men så ryddes bordet på side 13:

vinden har lagt sig

verden er blevet lydløs

GALLERI DEN SMALLE BOG

Mads Holm og projektet HRTLAND

Slå op i Den smalle bog

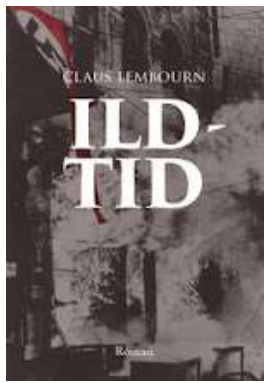
Søg

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

- ▼ 2022 (53)
 - ▼ september (2)
 - De nordiske guder gæster Fanø
 - Digt til en usynlig ven
 - august (4)
 - juli (7)
 - juni (9)
 - maj (6)
 - april (5)
 - marts (7)
 - februar (8)
 - januar (5)
- 2021 (66)
- 2020 (57)
- 2019 (49)
- 2018 (43)
- 2017 (36)
- 2016 (34)

Den smalle bogs stofgrupper. "Lyrik", "Prosa" og "Essay" er originaltekster

- aforismer (1)
- antologi (3)
- biografi (1)

Links til digitale tidsskrifter mm.

- The Lit Hub - The Best Of The Literary Internet
- The Public Domain Review

sne

hård frost

Ufortøvet springer teksten tilbage til en scene i jegets barndom. Et sansningshelle. Et fællesrum for alle, der er født *ungefähr* efter 1970; århundredets snestorm henover nytåret 1978-79. Her ligger digteren og stirrer op i det hvirvlende virvar af hvid stilhed og, fornemmer man, som udtryk for noget. Hvad det noget kunne være, kommer jeg ind på senere, for jeg fik først hen ad vejen under læsningen af Fauths nye samling øje på, hvad det var.

Der etableres et prosaspor, som handler om barndom og venskaber, og som lyser tilbage (eller frem) på det nu, som digteren forsøger at navigere i. Det bliver således en indbygget samtale bogen igennem, hvor arkæologen Fauth sætter en eftersøgning i værk for at finde den rygende revolver. Hvorfra sprang vreden og angsten, som gennem hele tilværelsen har været så styrende? Han bruger sin gamle mor som vidne, som autoritativ kilde, og han sammenligner barndomsoplevelser med sin bedste ven gennem opvæksten, Brian hedder han, for at forstå, hvordan sinnet lyser på virkeligheden. Men det er forkert at sige, at eftersøgningen resulterer i en opklaring.

Det er tydningerne der er forskellige, sindelagene: den måde hvorpå vi møder verden og dens tildragelser. Det har været en anfægtelse for mig, i perioder har det virkelig været en anfægtelse, ja, der har været år hvor jeg har slået mig på det, på dette gode liv, på Brians perspektiv, men der har aldrig været et øjeblik, ikke et eneste øjeblik i mit liv hvor jeg ikke vidste at vi var venner for altid, vokset sammen til døden os skiller.

(side 27)

Samlingen er mørk lilla og i format, sats og udstyr meget lig de førnævnte forudgående samlinger, som oprindeligt udkom på Vandkunsten i 2018 og 2020, med den lille, sublimt underspillede forskel, at skrifttypen ryster. Man ser det fx på side 20, hvor ordet bestormes ligesom ryster lidt i satsen. Jeg aner ikke, om det er en tilsigtet effekt, eller om tilfældet har foræret hele samlingen dette helt mærkelige verfremdungs-greb, denne lidt unheimliche forstyrrelse af læsningen, men jeg nød det hele vejen, da jeg først havde fået øje på det.

Men altså: Vi kastes ind i endnu et uvejr i digterens liv. Han står midt i ruinerne, navigerer gennem kærlighedsforliset, men forsøger samtidig at finde vej i ny kærlighed. En Mette optræder, og dermed er der to i Fauths univers. Den nye kæreste og den døde søster. Det er et af de greb, der binder de tre langdigte sammen, men som også udvider fortællingen, både fordi tilværelsen jo indlysende ikke er statisk (og derfor heller ikke synet på indholdet af tilværelsen), men måske særligt fordi erfaringerne har det med at farve erindringerne. Et sted bemærkes det tørt og defensivt, at han ikke længere dagligt tænker på sin døde søster. Det sættes så op mod, at han jævnlige konstaterer, at han vil være i fred, at han har brug for isolation og fravær, og at den nye Mette havde været bedst som mangel. Det er hård læsning og vel i sagens natur en vemodig kapitulation overfor livets gang.

- boganmeldelse (154)
- dagbøger (1)
- digtsamling (38)
- En litterær refleksion (10)
- essay (12)
- eventyr (7)
- fabler (5)
- faglitteratur (22)
- Galleri Den smalle bog (3)
- klassikerlæsning (32)
- Klassisk musikanmeldelse (4)
- kortroman (15)
- Kunstanmeldelse (4)
- kunstbog (18)
- lyrik (6)
- noveller (18)
- prosa (29)
- prosadigt (2)
- roman (56)

Sidevisninger i alt

166,082

Bogen har noget, jeg vil kalde samtalestruktur; som en samtale på en veranda en sommernat, hvor ting og emner, der ellers ofte bliver pakket væk, nu pludselig kommer i spil, og ærligheden er en betingelse for samtalens kvalitet. En samtale er dybt afhængig af oprigtigheden i dialogen, nærværet og evnen til at lytte. Indimellem oplever man, at det er bedst kun at være til stede, at lytte og lade den anden flyde over. Det tror jeg, vi alle kender. Fauth eksemplificerer dette på side 49:

Til sidst i samtalen spørger Mads mig

hvordan jeg har det

derpå tårer

der falder som

tågen fra

havet.

Midt i eftersøgningen går digtet amok i en desperat modstilling af det maskuline og det feminine, dualiteten synes så bastant i disse vilde (og synes jeg; forkerte) overvejelser, at de i langt højere grad peger tilbage på det desperat skrivende jeg. Her forstummer samtalen, så at sige, og bliver en dogmatisk monolog, hvor sandhedsvidner fremføres (forskellige litterater gennem tiderne) uden for alvor at stille skarpt på de omstændigheder, der førte til de fremkomne teser og konklusioner. Men det er selvfølgelig med vilje. Digtet gør ikke mange ophold, standsninger, undervejs, men disse af digteren fremførte overvejelser fører frem til et fuldt stop på side 61. Umiddelbart derefter kommer en scene, hvor den nye Mette vejes (og i virkeligheden allerede dér findes for let), og det er hjerteskrærende at læse, for på intet tidspunkt tænker man; hun er ikke god, men snarere; hun er digterens flugt fra en kaotisk virkelighed. Det er hårdt!

Når Fauths skrivende jeg i samtaler og tekstmeddelelser udveksler spørgsmål og svar om fortiden og familiens forgodtbefindende med sin mor, bliver En rejse til mørkets begyndelse som at bladre i et fotoalbum, ledsaget af informationer og analyser af noget, der kunne være, og som derfor i en vis forstand er abstrakt. Vi får billeder af prægtige kvinder og kuldslåede mænd, og af det, der nok gør sig gældende i de fleste familier; ubalancer og tilfældigheder, der tolkes som skæbne og lod. Og så begynder hjernen i digterjeget ellers at freestyle over det uundgåelige; at læse sig selv ind i virkeligheden med et særligt blik, en skæbnetung fordring.

På et tidspunkt beklager Fauths digterjeg sig over forskellen på Søren og Mette. Men som jeg skrev før, fornemmes det klart, at han kun leder efter argumenter for at standse forholdet. Et af de mere groteske er nok, at Mette taler for meget, for det står langt inde i dette langdigt, ja, det kommer frem og for en dag, når man har gravet sig dybt ned i digterjegets ordstrøm og bliver således et urimeligt argument. Eller også er det en ætsende form for humor?! Men; der er noget galt lige fra begyndelsen af forholdet, for digteren har ikke gjort sig fri af sin egen skæbnelæsning og forventer derfor hele tiden, at verden vil straffe ham – igen. Og det bliver således en selvopfyldende profeti. Det, man ikke forstår i sig selv; det er verden bygget op af. Sådan findes det beskrevet over side 205 og 206:

(...)

Mette

som taler uafbrudt

så hviner hun af fryd

så er udsigten »fantastisk smuk«

så skal jeg igen se en bestemt blomst

mit tavse mismod

Ligger længe på terrassen

lyden af vinden fuglene

på kanten af drømmen

et ansigt uden mund træder frem på himlen.

Og her, præcis her, gik det så op for mig, hvad det hele går ud på, hvad hele projektet siden Digt om døden udkom i 2018 (og som måske i virkeligheden allerede lå i kim i den fine debutsamling Universet er slidt) har handlet om: øjeblikkets poesi! Det poetiske er hverken godt eller ondt, det er slet ikke smukt eller hæsligt – det er alt! Det er patos, selvfølgelig er det patos, og det er det profane, det prunkløse inferno vi ruller rundt i, og som på et splitsekund kan æde enhver stringent tanke, ethvert vidunderligt nærvær – og at jeg, anmelderen, læseren, er Søren R. Fauths usynlige ven! Det er jo ikke for ingenting, at Fauth skriver sine digte.

Selv udtaler han i et interview på Turbine Forlagets hjemmeside: Og jeg gentager: Der findes undtagelsestilstande, hvor mennesket overskrider sig selv og i et ualmindeligt stærkt øjeblik bliver kærlighed – *agape*. Hvor skranken mellem jeget og verden falder bort, hvor tiden står stille, og (selv)bevidstheden er tavs. Disse øjeblikke er sublime og ligger uden for sproget. Det er dem, jeg hele tiden leder efter. Og så ser mønstret for digtsamlingen, ja, for digtsamlingerne, helt anderledes ud. Pludselig er scenen med den lille dreng i snestormen nøglen ind i et sind, der har kæmpet med en virkelighed, så længe det har haft en (selv)bevidsthed. Og det er derfor, jeg uden at blinke accepterer at være Fauths usynlige ven. Digteren Fauths monologer til mig (og alle, der gider være menneske) er noget er det fineste, mest udfordrende og i glimt tindrende poetiske, der er skabt og skrevet på dansk – ikke fordi han skriver bedre end andre gode digtere, men fordi han udfordrer mig på netop disse parametre. Jeg har gennem læsning af hele hans forfatterskab altid undret mig over den stringent, nærmest kølige dosering af poesi i poesien, men nu giver det god mening.

Som slutreplik i føromtalt interview konstaterer Fauth: Hvis en læser af mine bøger møder sig selv, ja, hvis læseren i mødet med en af mine tekster overskrider sit eget jeg og bliver revet væk, hvis læseren ligefrem græder og bliver ramt dybt inde i sin egen sjæl og fortabthed og for et øjeblik ikke føler sig alene, så har jeg opnået mere, end jeg turde håbe på. Men der er faktisk flere muligheder end de nævnte, og jeg har lyst til at tilføje den vigtigste; hvis en læser føler et venskab med teksten, ja, hvis denne læser med ét opdager sin egen rolle i forhold til digtet, så bliver det ekstra vidunderligt at læse!

Indsendt af [Jakob Brønnum](#)

Etiketter: [boganmeldelse](#), [digtsamling](#)

Ingen kommentarer:

[Send en kommentar](#)

Hvis du vil kommentere, skal du klikke på knappen
nedenfor for at logge ind med Google.

LOG IND MED GOOGLE

[Nyere indlæg](#)

[Start](#)

[Ældre indlæg](#)

Abonner på: Kommentarer til indlægget (Atom)

Rejser tema. Leveret af [Blogger](#).